

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: E. E.**, nar. X, st. přísl. M., zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 1. 2014, č. j. MV-117650-12/OAM-2013,

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 1. 2014, č. j. MV-117650-12/OAM-2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2014, č. j. MV-117650-12/OAM-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí byla žalobci podle ustanovení § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR, uložena povinnost uhradit Ministerstvu vnitra ČR náklady spojené se správním vyhoštěním v částce 7.260 Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dne 14. 10. 2013 obdržel od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra České republiky průběžné vyúčtování nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobkyně.

Žalovaný vyšel ze zjištění, že Policie ČR, Krajské ředitelství policie Hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, vydala dne 20. 10. 2012 pod č. j. KRPA-19 026/ ČJ- 2012-000022 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 4. 2013. Policie ČR dále dne 13. 9. 2013 zaslala žalobkyni rozhodnutí o zajištění, které nabylo právní moci dne 13. 9. 2013. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů. Dne 14. 9. 2013 byla žalobkyně umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem.

Na podkladě písemných materiálů zahájil žalovaný řízení o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobkyně. Žalobkyni byl zaslán příkaz č. j. MV- 117 650- 5/ OAM- 2013, ve kterém byla stanovena povinnost uhradit náklady zajištění. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor. Žalovaný následně zaslal právnímu zástupci žalobkyně Mgr. Petru Václavkovi usnesení o stanovení lhůty k podávání návrhů, které nabylo právní moci dne 9. 12. 2013, a výzvu k seznámení se s podklady k rozhodnutí, která byla žalobkyní převzata dne 21. 11. 2013. Žalobkyně se ve stanovených lhůtách k věci nevyjádřila.

V souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění vznikly České republice – Ministerstvu vnitra za období 30 dnů, od 14. 9. 2013 do 14. 10. 2013, náklady (strava na osobu za den ve výši 112 Kč a ubytování ve výši 130 Kč) v celkové výši 7.260 Kč (za stravu ve výši 3.360 Kč, za pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců ve výši 3.900 Kč).

Dle ustanovení § 123 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit cizinec, který má být vyhoštěn, pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem, nebo pokud tato povinnost nebyla uložena zaměstnavateli.

Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání nebo bez platného oprávnění k pobytu, tudíž povinnost uhradit tyto náklady má žalobkyně.

III. Žaloba

Žalobkyně v podané žalobě tvrdí, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na svých právech, a to přímo i v důsledku porušení jejích práv v předcházejícím řízení.

Žalobkyně namítá vadu ve výroku rozhodnutí, neboť má za to, že je-li rozhodnutí vydáváno dle § 148 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a jedná-li se o rozhodnutí v části věci, pak je nutné uvést již ve výroku, které konkrétní části věci se rozhodnutí týká, aby nebylo o této věci rozhodováno vícekrát. Z výroku napadeného rozhodnutí však tato specifikace neplyne, když je pouze uvedeno, jakou částku má žalobkyně uhradit a na jaké místo. Specifikace nákladů v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodpovídá požadavkům § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Žalobkyně má dále za to, že výroková část napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelná, když je uvedeno pouze, že je rozhodováno podle § 148 správního řádu, aniž by bylo uvedeno konkrétní ustanovení, dle něhož je rozhodováno, když toto ustanovení v sobě zahrnuje dva odlišné instituty – mezitímní rozhodnutí a rozhodnutí v části věci.

Žalobkyně zpochybňuje též oprávněnost nároku v napadeném rozhodnutí. Dle odůvodnění rozhodnutí je tato částka nárokována podle § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tedy z toho důvodu, že se žalobkyně od 14. 9. 2013 do 14. 10. 2013 nacházela v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, neboť byla rozhodnutím Policie ČR zajištěna za účelem realizace správního vyhoštění. Rozhodnutí o zajištění žalobkyně však bylo pro svou nezákonnost zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2013, č. j. 1 A 63/2013-31. Dle žalobkyně je absurdní, aby hradila náklady zajištění, jestliže byla soudem deklarována jeho nezákonnost a rozhodnutí o zajištění bylo zrušeno.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, neboť jeho námitky neprokazují, že by žalovaný porušil správní řád či zákon o pobytu cizinců.

Žalovaný zdůraznil, že postupoval v souladu s ustanovením § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a aplikoval ustanovení § 123 odst. 3 téhož zákona, dle kterého je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit cizinec, který má být vyhoštěn.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením o údajném rozporu s § 148 správního řádu a nejistoty, zda jde o rozhodnutí mezitímní nebo v části věci, neboť přímo ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že jde o rozhodnutí v části věci dle § 148 správního řádu. Žalovaný rovněž v poučení sdělil, že se jedná o rozhodnutí v části věci. Žalovaný má dále za to, že nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nemá vliv na povinnost hradit náklady spojené s právním vyhoštěním. K námitce zrušení rozhodnutí o zajištění žalovaný uvedl, že náklady spojené se správním vyhoštěním nelze redukovat pouze na náklady zajištění. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2013, č. j. 44 A 38/2013-17, dle něhož následné zrušení rozhodnutí o zajištění nemá vliv na povinnost uhradit již vzniklé náklady.

Z uvedených důvodů žalovaný návrh, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žaloba je důvodná.

V dané věci je mezi účastníky nesporný skutkový stav věci, spočívající v tom, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 13. 9. 2013, č. j.

KRPA-19026/Č-2012-000022, byla žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů. Dne 20. 10. 2012 pak bylo tímž orgánem rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobkyně. Po stanovenou dobu, od 14. 9. 2013 do 14. 10. 2013, byla žalobkyně umístěna v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová. Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra byly dne 14. 10. 2013 vyúčtovány průběžné náklady spojené se správním vyhoštěním v částkách 3.900 Kč za ubytování a 3.360 Kč za stravování, tedy celkem 7.260 Kč. Žalovaný příkazem ze dne 16. 10. 2013 a následně po podání odporu proti tomuto příkazu žalobkyni rozhodl napadeným rozhodnutím dle § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců o povinnosti žalobkyně uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním v částce 7.260 Kč. Je rovněž nesporné, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2013, č. j. 1 A 63/2013-31 bylo rozhodnutí o zajištění žalobkyně z důvodu nezákonnosti zrušeno.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že výrok napadeného rozhodnutí trpí vadou, která způsobuje, že z výroku není zřejmé, o jaké části věci je rozhodováno.

Z výroku napadeného rozhodnutí seznatelně vyplývá, že žalovaný rozhodoval podle § 123 zákona o pobytu cizinců (o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním), a to postupem podle § 148 správního řádu, přičemž ve výroku specifikoval, že rozhodl v části věci, kterou je úhrada nákladů ve výši 7.260 Kč. I když žalovaný neupřesnil, že postupoval podle § 148 písm. b) správního řádu, z výroku napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že rozhodoval v části věci, kterou byla částka 7.260 Kč, odpovídající jen nákladům za zajištění žalobkyně po dobu 30 dnů zajištění. To vyplývá z odůvodnění rozhodnutí a z vyčíslení nákladů za dobu od 14. 9. 2013 do 14. 10. 2013, tedy bezprostředně po zajištění žalobkyně (13. 9. 2013). Výrok rozhodnutí vyjadřující způsob rozhodování v části věci je tak v souladu s odůvodněním a spolu s ním vymezuje rozsah uložené povinnosti žalobkyně. Výrok rozhodnutí odpovídá ust. § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu, který stanoví, že jestliže to umožňuje povaha věci a jestliže je to účelné, může správní orgán vydat rozhodnutí v části věci, jímž zpravidla rozhodne o právních poměrech jen některých účastníků nebo rozhodne *jen o některých právech anebo povinnostech*, o kterých se v řízení rozhoduje.

Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nesrozumitelné či nepřezkoumatelné z hlediska rozsahu uložené povinnosti. Sama žalobkyně v první žalobní námitce uvádí, že bylo vydáno rozhodnutí dle § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu, a protože uplatňuje i věcné argumenty proti uložené částce úhrady, týkající se zajištění, je si vědoma o jakou část nákladů spojených se správním vyhoštěním a za jakou dobu bylo rozhodováno.

Oproti uvedenému však soud považuje za důvodnou věcnou námitku, kterou se žalobkyně brání proti uložené povinnosti poukazem na zrušení rozhodnutí o zajištění pro nezákonnost.

Podle ustanovení § 123 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2, a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ve věci žalobkyně pominul důvod k úhradě nákladů správního vyhoštění (zde v souvislosti se zajištěním) v důsledku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2013, č. j. 1 A 63/2013-31, kterým bylo rozhodnutí o zajištění žalobkyně zrušeno. Protože v souzené věci tvoří náklady správního vyhoštění pouze náklady spojené se zajištěním žalobkyně v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová (ubytování a strava), nebylo již, po právní moci rozsudku Městského soudu v Praze, žalobkyni uložit povinnost k úhradě nákladů

zajištění. To bez ohledu na skutečnost, že žalobkyně byla po stanovenou dobu 30 dnů ubytována v uvedeném zařízení a využívala jeho stravovací služby. Náklady na ubytování a stravu by totiž nevznikly, kdyby nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí o zajištění žalobkyně. Zrušení rozhodnutí o zajištění žalobkyně působí a je třeba je posuzovat s účinky ex tunc, na toto rozhodnutí je tedy nutné pohlížet jako by nikdy vydáno nebylo, a tudíž na jeho základě ani nemohla žalobkyni vzniknout povinnost hradit náklady zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2008, č. j. 2 As 30/2008-61).

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán právním názorem soudu.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení nepožadovali projednání věci při ústním jednání před soudem.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za podání žaloby a dále z náhrady nákladů právního zastoupení, spočívající v odměně ve výši 3.100 Kč (podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (podle § 13 odst. 3 vyhlášky) za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání k soudu) a dále DPH ve výši 21 %, tj. 1.428 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci náklady řízení v celkové výši 11.228 Kč. K zaplacení této částky stanovil soud přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 27. dubna 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová